

Какъ сламата и прѣчкитѣ се обѣрнали на чисто злато.

Бѣдната вдовица Петкана се врѣщала една вечеръ съ двѣтѣ си дѣца въ селото. Прѣзъ деня Генко и Трайко секли изъ върбацитѣ и раки така прѣчки, а майка имъ ги трупала на снопчета, които заврѣзвала съ дълга и жилава слама. Отъ тия прѣчки тѣ щѣли да си оплетатъ груби селски кошове, въ които да си поставятъ едно друго, понеже нѣмали сѣндѣци, човали и други сѣдове.

По пѣтя тѣ срѣщнали единъ богатъ търговецъ отъ ближния градъ и му попросили милостиня. Но богатия рекълъ на вдовицата:

Не бива да просишъ! Срамота е, такива хубави и здрави дѣца още отъ малки да се учатъ и подлагатъ рѣцѣ за просия, като че сѣ старци или нѣкои сакати и слѣпи човѣци!

— Охъ, знамъ, господине, но знаешъ ли, че дома нѣмамъ ни трошица хлѣбецъ, нито едно петаче за да си купимъ хлѣбъ, а пѣкъ